

Roiske kunnian takaa

Puutarhaamme

oli eksynyt

yksi kevyesti humaltunut psykiatri

yllätin sen pelkissä kalsareissa ja kalosseissa

jolloin se ensin hämmentyi, hiljeni

nosti sitten kevyesti leukaansa

*''Ei hulluutta kuorita – kuten ei appelsiiniakaan –
ilman, että hiukkasen roiskahtaa silmille''*,

psykiatri sanoi.

se katseli minua valppaasti,

ja olin jo hetken laskemaisillani käteni sen harteille

ennen kuin ajatukseni viipyi:

voisinko koskettaa sitä ilman, että se koskettaa minua?

psykiatri kumartui kohti

*''Olen kuristanut kättä koko ihmisyyden skaalan kanssa,
kuin entinen diktaattori''*, se sanoi.

psykiatri irvisti

''Jos sen kunniaksi.''

se iski silmää.

Käväisimme vaillinaisen pullon

jotakin mitä sattui,

hiivimme ruokasalin poikki

takaisin puutarhaan

sen perimmäiseen nurkkaan,

jossa pionit olivat purkautuneet maahan kuin sipulit

ja jossa psykiatri nyt hellästi

hieraisi pullon kylkeä,

avasi sen sitten tottuneesti

kuin ihmisestä uuden lokeron

''Materiaali väsy, antaa tapahtua'',

psykiatri sanoi, sylkäisi korkin sivuun.

Ja puutarhassamme,
jossa pieni pätkivä tuuli
siirsi hitaasti jakausta,
ja maan tuoksu kierähti
ja alkoi vierä ä sierainta
juoman lämpö rehevöityä kehossa
ja ympärillämme huomaamatta siristyv ä hämärä,
joka asetti itsensä luontoa ja ohimoitani vasten,
ei ollut sama hämärä
joka ennen oli kunnioittanut
silmäkuoppieni alaa,
vaan himmentyneen teatterin
odottava hämärä,
jossa rivit kuuntelivat kuinka
pimeys siirsi itseään
seuraavaan kohtaukseen.

Katselin käsiäni,
jotka kädenmitan päässä
notkuivat edessäni
miltei kuin vieras esine.
psykiatri verryytti sormiaan
se nojaili keventyneenä polviinsa
raapi laiskasti jalkapohjaa
yskäisi, antoi sitten
puheensa pudota asteittain:
*''Ehkä mainita inhimillisen reduktiosta
biologiseen, muttei biologisen reduktiosta mekanistiseen...''*
psykiatri mutisi, kurtisti huulta
*''...siitä, miten helposti käyttökelpoisista ihmisistä
tehtiin jätettä.''*
psykiatri ojensi jalkansa eteen

kuin valmistuen, ja sanoi:

” Turvallisempaa kiihtyä vinoon kuin pysähtyä ”.

Maailma kiihdytti jossakin
ja aika, jonka rajat olivat
aina kohdelleet omiani,
lipsahti, pillahdi telineistään
kahdeksi sekunniksi,
jotka nostivat itsensä
ylhäältä yhteen,
kuin katedraali
jonka hartaudessa
liike kaatui liikkeestä
liikkeeseen
ilman välilihengitystä,
sammutti alleen toisen
kaiken ollessa elossa,
kun ote kaiken alla vaihtui:

ja suuremmat vallat ulostivat itseään toisille
mantereille, pitelivät toisiaan suuressa virrassa
vain sulkeutuakseen rannoilleen itseään vastaan.

Ja täällä,

puutarhassamme
paransin asentoani,

vaikka kuluvan sekunnin kuvio

oli jo uusi, jokainen liikkeeni vanha

hidas, kuin pimeän viimeinen hyttynen

sen lentäessä tummana

ja painavana

halki maiseman,

avonaiseen suuhun.

Ja pionipensaiden

kylmänviileissä kupeissa

siirrellessämme raskaita huonekaluja,

ja välillä kohotessamme epäviireiseen lauluun

pää psykiatrin olkapäällä kulahdin

sammuin kuin lopetettu

sen terve järki,

hulluuteni lasinalusena.